

JÄGARNÄT, n. 5. Se *Jagtnät*.
JÄGARORD, n. 5. Se *Jägarterm*.
JÄGARSPRÅK, n. 5. De egna benämningar, uttryck och talesätt, som jägare nyttja med afseende på föremål, hvilka tillhöra deras yrke.
JÄGARTERM, jägarträrrm, m. 3. Uttryck, som nyttjas särskilt i jägarspråket.
JÄGARVÄSKA, f. 1. Väska, som bäres af jägare, då de äro på jagt, att deri förvara åtskilliga förnödenheter jemte fångsten.
JÄGERI, n. 3. Jagtyrket med allt hvad dertill hörer.
JÄGERIBETJENING, f. 2. I kronans tjänst anställda personer, i och för skogarnes vårdande, skadedjurs dödande, o. s. v.
JÄGERISTAT, m. 3. Jägeribetjeningen i ett län.
JÄGMÄSTARE, m. 5. Tjensteman, som har högsta uppsigten öfver skogarna och jagten i ett län. — *Ss. Jägmästare-boställe, -distrikt, -sysla*.
JÄGTA, jä'kta, v. a. 1. (fam.; af *Jaga*) Beständigt oroa, icke lemna någon ro. *J. någon med en hop onyttiga bestyr*.
JÄGTSTAG, n. 5. (skepp) En på hvarje rås förkant fastspikad träribba, med hål, att deri fästa eller slå under seglet.
JÄKEL, se *Djekel*.
JÄMFÖRA, m. fl., se *Jemföra*, &c.
JÄMFÖTTES, JÄMGOD, se *Jemnföttes, Jemngod*.
JÄMKA, m. fl., se *Jemka*, &c.
JÄMLIK, JÄMMER, JÄMN, m. fl., se *Jemnlilik, Jemmer, Jemn*, &c.
JÄNKÄ, se *Jemka*.
JÄNTA, f. 1. (ford. *Genta*, af *Gante*, pojke, som gerna leker, således egentl: ung, munter och glad flicka) Säges i vissa provinser i stället för Ung flicka.
JÄRF, m. 2. pl. — *fvar*. 1) Ett slägte af rofdjuren. Gulo. — 2) Art af detta slägte, omkring en aln lång, till skapnaden lik en björn, mörkbrun, med en ljusare strimma längs åt hvar sida; luktar mysk; kastar sig ifrån träden på sitt rof. Gulo borealis.
JÄRGA, se *Jerga*.
JÄRN, se *Jern*.
JÄRTECKEN, n. 5. Förebådande under, tecken. — Ordet, som fordom skrefs *Jertekn, Jar-teck, Jartign, Jardtign*, förmodas vara härleadt af *Jern*, med afseende på den bekanta *Jernbyrden*.
JÄSA, v. a. 2. 1) Säges om vissa flytande, blandade ämnen, då de, i lagom förtunning utsatta för en måttlig lufttemperatur, komma i stark rörelse, föranledd af de enkla ämnernas sträfvyande att afskilja sig ifrån hvarandra. *Dricka, vin, som j-ser. J. öfver*, svämma öfver till följe af jäsning. — 2) Säges äfven om ämnen, som hafva fastare konsistens, när de, vid tillblandning af något annat ämne, eller endast genom inverknig af stark hetta, råka i häftig inre rörelse och liksom koka eller svälla. *Kalk j-ser med syra. Degen börjar j.* — 3) Säges äfv. om blodet i en lefvande kropp, när det af någon orsak råkar i ett slags feberaktigt, kokande tillstånd. *Blodet j-ser i honom.* — 4) (fig.) Vara ytterst upprörd. *J. af vrede, harm, ovilja, högmöd.* — Skrifves äfv. *Gäsa*.
JÄSANDE, n. 4. Verknigen, när något jäser. — Äfv. *Gäsande*.
JÄSDEG, m. 2. Deg, så beskaffad, att den,

blandad i annan deg, försätter denna i jäsning. — Äfv. *Gäsdeg*.
JÄSFAT, n. 5. Se *Jäskar*. — Äfv. *Gäsfat*.
JÄSJORD, f. sing. Se *Jäslera*. — Äfv. *Gäsjord*.
JÄSKAR, n. 5. Kar, hvori dricka lemnas att stå och jäsa. — Äfv. *Gäskar*.
JÄSLERA, f. sing. Ett slags lera, som har den egenskapen att jäsa i hetta. — Äfv. *Gäslera*.
JÄSMJÖLK, f. sing. Löpnad mjölk, pressad genom linne. — Äfv. *Gäsmjök*.
JÄSNING, f. 2. 1) Se *Jäsande*. — 2) a) Tillstånd, hvori ett jäsande ämne sig befinner. *Vara i j. Sätta i j.* — b) (fig.) Stark sinnesrörelse. *Sinnena äro i j.* — Äfv. *Gäsnig*.
JÄSNINGSFÄT, — **KAR**, se *Jäskar*.
JÄSNINGSKRAFT, f. sing. Ett ämnes kraft att sätta ett annat i jäsning.
JÄSNINGSMEDEL, n. 5. JÄSNINGSÄMNE, n. 4. Medel, ämne, som har egenskapen att sätta andra ämnen i jäsning.
JÄSNINGSPROCESS, m. 3. (vetensk.) Den fortgående verknigen hos ett jäsande ämne.
JÄSPA, m. fl., se *Gäspa*, &c.
JÄSRUM, n. 5. Särskilt rum i bryggerier och fabriker, der dricka eller andra ämnen undergå jäsningsprocessen. — Äfv. *Gäsrum*.
JÄST, jä'sst, m. sing. Det på ytan af jäsande dricka uppkomna skum, eller den fällning, som under jäsningen afsätter sig på botten. — Skrifves äfv. *Gäst*.
JÄTTE, jät'te, m. 2. plur. — *jättar*. (i fornspråket *Jotun, Jötun*, beslägtadt med det grekiska *Gigas*) 1) *Jättar* kallades i uråldsta tider en folkstam, som bebodde Skandinavien, innan Asarne ditkommo och småningom undanträngde dem, samt beskrifvas såsom varelser af utomordentlig storlek och styrka, Thors dyrkare, och ej saknande ett slags bildning, hvilken i sagan betecknas med uttrycket *Jättarnes visdom*. — 2) I Gudasagan (Eddan) framställas *Jättarne* såsom fiendtligt sinnade mot gudarna (Asarna) och människorna. — Äro då egentligen att betrakta såsom symboliserade, väldiga, ofta förstörande naturkrafter. — 3) Man af ovanlig kroppslängd, öfver 13 fot. *Den Italienske j-n.* — 4) (fig.) En, som i högst utomordentlig grad utmärker sig i något. *Grimm är en j. i språkkunskap.* [Jette.]
JÄTTEBILD, m. 3. Bild af öfvermenskelig storlek.
JÄTTEBUFFEL, m. 2. pl. — *bufflar*. En art Buffel med 4 fots horn och derutöfver. Bos Arni.
JÄTTEGESTALT, m. 3. Jättelik, reslig gestalt.
JÄTTEGRAF, f. 2. pl. — *grafvar*. Graf, der en jätte uppgifves ligga begravnen.
JÄTTEGRYTA, f. 1. Så kallas ett eget slags, i Sverige ganska talrikt förekommande, grylik fördjupning i bergen. Jättegrytorna anses hafva tillkommit vid den så kallade Rullstensfloden.
JÄTTEGRÄTTA, f. 1. Ofantligt stor underjordisk håla eller grätta.
JÄTTEGRÖ, n. sing. Näst vassen det ansenligaste af alla svenska gräs; växer vid flod- och sjöstränder; odlas äfven med största fördel. Kallas äfv. *Kassevia*. *Poa aquatica*.
JÄTTEHAJ, m. 2. Se *Hvitthaj*.
JÄTTEHUS, n. 5. Se *Jättestuga*.
JÄTTEHÅLA, f. 1. Se *JätTEGRÄTTA*.
JÄTTEHÖG, m. 2. Grafhög, der en jätte tros ligga begravnen.